Poslovni broj: P-265/2021-27

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Dubrovniku
Dr. Ante Starčevića 23

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A
I
R J E Š E NJ E

Općinski sud u Dubrovniku, po sutkinji Ines Bračanov Čuljat, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Čedomil Lukšić, Put dr. Ante Starčevića 82, Mlini OIB:32141819416, kojeg zastupa punomoćnica Vanda Benz, odvjetnica u Dubrovniku, protiv tuženika Addiko Bank d. d., Slavonska avenija 6, Zagreb, OIB: 14036333877, kojeg zastupa punomoćnica Iris Šanjug, odvjetnica u Zagrebu, radi isplate, nakon održane i zaključene javne glavne rasprave dana 29. rujna 2026. u prisutnosti punomoćnice tužitelja i odsutnosti uredno pozvanog zamjenika punomoćnika tuženika, dana 3. studenog 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba članka 3 točka II stavak 2 Ugovora o kreditu broj: 266-280/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini solemniziran pod brojem OU-712/05-1 od 6. rujna 2005.g. kojom je ugovoreno da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima, a protuvrijednost mjesečnog anuiteta iznosi 686,91 CHF i podmiruje se u kunama obračunatim po srednjem tečaju Hypo Alpe-Adria Bank d.d. za devize na dan dospijeća, odnosno na dan plaćanja.

II. Odbija se točka II. tužbenog zahtjeva koja glasi:

„Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju iznos 7.389,18 EUR sa zateznim kamatama od 1.listopada 2015. do isplate sve u roku od 15 dana.“

III. Prihvaća se eventualno kumulirani (podredni) tužbeni zahtjev u dijelu koji koji glasi:

"Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju iznos 2.532,49 EUR sa zateznim kamatama od 18. ožujka 2021. do isplate sve u roku od 15 koje se obračunavaju za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena do 31.12. 2022.

koju kamatnu stopu utvrđuje i objavljuje HNB, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 postotna poena do 31. prosinca 2023., a od 1. siječnja 2024. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

IV. Odbija se eventualno kumulirani (podredni) tužbeni zahtjev u dijelu koji koji se odnosi na zatezne kamate od 1. listopada 2015. do 18. ožujka 2021.

V. Utvrđuje se da ne postoji potraživanje tuženika spram tužitelja u iznosu od 1.420,00 EUR sa pripadajućim zateznim kamatama, istaknuto prigovorom radi prebijanja.

VI. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove postupka u iznosu od 1.658,67 EUR sa zateznom kamatom po stopi za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, počev od dana donošenja prvostupanjske odluke do isplate, sve u roku od 15 dana, pod prijetnjom ovrhe.

i

riješio je

Dopušta se preinaka tužbenog zahtjeva.

Obrazloženje

1.Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom Hypo Alpe-Adria Bank d.d. sklopio Ugovor o kreditu broj: 266-280/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini solemniziran pod brojem OU-712/05-1 od 6. rujna 2005. (dalje: Ugovor) i Aneks Ugovora o kreditu broj 266-280/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine solemniziran pod brojem OV 1908/2016 od 1. ožujka 2016. kojim je Ugovorom o kreditu tužitelju odobren stambeni kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 78.500,00 CHF prema srednjem tečaju za devize Hypo Alpe-Adria Bank d.d. na rok korištenja kredita do 30. rujna 2005. Nadalje navodi da je člankom 3. točka II stavak 2 Ugovora ugovoreno da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima, da protuvrijednost mjesečnog anuiteta iznosi 686,91 CHF, a podmiruje se u kunama obračunatim po srednjem tečaju Hypo Alpe-Adria Bank d.d. za devize na dan dospijeća, odnosno na dan plaćanja kao i da je Dodatkom Ugovoru regulirana konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Nadalje navodi da je u razdoblju od sklapanja Ugovora tužitelj preplatio razliku nastalu uslijed valutne klauzule

s osnove promjene tečaja u odnosu na tečaj prilikom odobrenja kredita, i to zbog jednostrane i samovoljne odredbe tuženika o kojoj se nije pojedinačno razgovaralo, pa tako niti sa tužiteljem te je ista ništetna. Tužitelj se poziva i na presudu Visokog Trgovačkog suda RH Poslovni broj: PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014. kojom je pravomoćno odlučeno o kolektivnoj tužbi potrošača Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača protiv i ovdje tuženika, radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, kojom je utvrđena ništetnost odredaba kojim je ugovorena promjenljiva kamatna stopa kao i valutna klauzula. Ističe da je nezakonitim postupanjem nastala velika razlika uslijed valutne klauzule s osnove promjene tečaja u odnosu na tečaj prilikom odobrenja kredita, pa je tužitelj prije pokretanja ove tužbe dao izračunati iznose i plaćene razlike po promjeni tečaja po ovlaštenom sudskom vještaku za financije i računovodstvo Ivanu Šnajderu iz kojeg Izračuna proizlazi da je tužitelj preplatio tuženiku iznos od 61.073,06 kuna po plaćenim mjesečnim anuitetima kredita zbog promjene tečaja, s tim da je tužitelju Aneksom Ugovora priznata preplata u odnosu na promjenu tečaja u iznosu od 7.666,34 kuna pa se ista oduzima od iznosa 61.073,06 kuna.

2. U odgovoru na tužbu tuženik ističe tuženik ističe prigovor zastare, osporava sve činjenične navode tužbe, iznesena tumačenja tužitelja, protivi se svim dokaznim prijedlozima tužiteljima, te stoga osporava osnovanost i visinu tužbu i tužbenog zahtjeva, te ističe kako se u cijelosti protivi izračunu vrijednosti predmeta spora od strane tužitelja, obzirom da smatra da se isto treba odrediti na temelju nalaza i mišljenja neovisnog i nepristranog vještaka kojeg odredi Naslov. Ističe da su tužitelj i prednik tuženika, sklopili Ugovor o kreditu broj: 266-280/2005 dana 06.09.2005. u iznosu od 78.500,00 CHF i Aneks Ugovora o kreditu dana 01.03.2016. kojim je izvršena konverzija kredita iz CHF valute u EUR valutu u skladu s ZID ZPK NN 102/15 te kako je predmetni kredit otplaćen u ožujku 2016. Ističe materijalnopravni prigovor zastare kako je tužba podnesena dana 18.03.2021. navodeći da se na zahtjev za isplatu temeljem stjecanja bez osnove primjenjuje opći zastarni rok od 5 godina, što znači da je za sva potraživanja s osnova stjecanja bez osnove koja su nastala prije 18.03.2016. godine nastupila zastara potraživanja. Protivi se tumačenju kako bi pravno shvaćanje Vrhovnog suda RH u predmetu Rev-2245/17-02 od 20.ožujka 2018. imalo značaj materijalnopravne norme ili predstavljalo drugi oblik izvora materijalnog prava temeljem kojeg bi sud trebao odlučivati o materijalnopravnom prigovoru zastare. Nadalje navodi da tužba radi zaštite kolektivnih interesa nije tužba vjerovnika prema dužniku, već traženje deklarativne odluke o tome da li je došlo do povrede prava potrošača ili ne a niti je udruga potrošača vjerovnik, niti su tužene banke dužnik, niti se uopće u takvom postupku stranke imaju smatrati vjerovnikom odnosno dužnikom, da je ova tužba ujedno prva i jedina tužba tužitelja prema tuženiku po ovom pitanju, slijedom čega nema govora da bi došlo do prekida zastare prije podnošenja ove tužbe. Navodi kako su neprihvatljiva tumačenja Vrhovnog suda RH kako sud može sam odrediti kada nastupa zastara, s obrazloženjem da postoji nedostatak pravne norme koja bi upućivala da zastaru prekida donošenje pravomoćne odluke suda u postupku po kolektivnoj tužbi, i to na način da sud stavlja van snage zakonski rok zastare od 5 godina koji se odnosi na stjecanje bez osnove, smatrajući da se taj rok ne može primijeniti jer je relativno kratak. Smatra da takvo mišljenje sudaca Vrhovnog suda RH predstavlja težu povredu načela vladavine prava i zakonitosti, te svaki sudac koji bi slijedio takvo tumačenje počinio bi identičnu težu povredu prava tuženika na pravično i pošteno suđenje, da rok od 5 godina nije kratak rok, već predstavlja primjeren i razuman rok u kojem oštećena strana ima mogućnosti poduzeti odgovarajuće pravne radnje kojima se prekida zastara a da tužitelj, u slučaju da je bio izložen nepoštenim i

nepravičnim odredbama ugovora o kreditu, tada je od trenutka tih događaja imao punih 5 godina poduzeti odgovarajuće mjere. Navodi i da osnova ove tužbe može biti i jedino jest poziv na institut stjecanja bez osnove za koji se primjenjuje opći zastarni rok, sukladno čl 225. ZOO-a a da sudska odluka u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača niti jednim jedinim zakonskim propisom nije navedena kao razlog koji dovodi do prekida zastare. Tuženik smatra da tužitelj nema pravni interes za donošenje deklaratorne presude o utvrđenju ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi iz ugovora o kreditu zaključenog između stranaka, da su osnovom Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 75/09., 112/12., 143/13., 147/13., 9/15., 78/15., 102/15. i 143/13 dalje ZPK) tužitelj i tuženik zaključili Aneks kojim su izmijenili odredbe ugovora o valuti obveze i kamatnim stopama, tj. napravili su konverziju kredita a koja konverzija, odnosno Aneks ugovora, je imao retroaktivan učinak na način da su sve uplate tužitelja pretvorene u ispunjenje ugovorne obveze sukladno tako sklopljenom Aneksom i kako je svrha Aneksa ugovora bila izjednačiti tužitelja s osobama koji su zaključili ugovore o kreditu s bankama s deviznom klauzulom u EUR-ima, a što je navedenim Aneksom ugovoreno da se sve uplate tužitelja od samog početka ne smatraju uplatama po spornim odredbama prvotnog ugovora o kreditu, već se smatraju uplatama tužitelja kojima je ispunio svoje obveze po Aneksu ugovora o kreditu. Ističe da prema odluci VSRH Rev 2221/2018-11 od 3. rujna 2019. tužitelj nema pravni interes ako je proveo konverziju a koja odluka VSRH se pravda time što ponuđena konverzija, za razliku od toga što je ona bila obveza banke, nije bila obveza korisnika kredita u CHF-u (potrošača) jer su oni mogli prihvatiti tako ponuđenu konverziju ili ju odbiti. Dakle, da tužitelj nema pravni interes za utvrđenje ništetnih odredbi ugovora koje više nisu na snazi i nemaju nikakav pravni učinak kao i da tužitelj nema pravni interes za utvrđenje ništetnih odredbi jer su sve uplate tužitelja priznate i prihvaćene kao ispunjenje ugovorne obveze po konverziji - Aneksu ugovora o kreditu, slijedom čega tuženik i tužitelj, u slučaju utvrđenja ništetnosti, nemaju što vraćati jedan drugome. Također navodi da su tužitelj i tuženik zaključili Aneks ugovora o kreditu kojim su izvršili promjenu valutne klauzule u ugovoru o kreditu iz CHF u EUR, izvršili promjenu kamatne stope od datuma sklapanja ugovora do sklapanja Aneksa ugovora o kreditu, na način da se odredbe ugovora o promjeni kamatnih stopa koje su bile primjenjivane u otplati kredita u CHF zamijene novim odredbama ugovora o kreditu tako da se promjena kamatnih stopa vrši na način kako je to bilo ugovoreno u ugovorima u kreditu s valutnom klauzulom EUR, izvršili nesporno utvrđenje iznosa neotplaćene glavnice kredita, ugovorili sporazum o raspolaganju preplatom, odnosno o podmirenju manje uplaćenog iznosa te ugovorili novi otplatni plan, dakle, sklapanjem Aneksa ugovora o kreditu – konverzijom, u skladu s odredbama ZPK NN 102/15, trajno su i konačno uredile svoj pravni odnos, kako u pogledu svih ranije izvršenih uplata tužitelja prema tuženiku, tako i u pogledu budućih plaćanja po predmetnom ugovoru o kreditu. Ističe kako se tužitelj neosnovano poziva na primjenu presuda Visokog trgovačkog suda poslovni broj Pž-7129/13 i Pž-6632/2017 u ovom postupku, a na temelju članka 138.a Zakona o zaštiti potrošača i članka 502.c Zakona o parničnom postupku kao i da se na pravno utvrđenje iz Presude Visokog trgovačkog suda poslovni broj: Pž-7129/13 dopušteno pozivati samo u parnicama za naknadu štete, a ovdje tužitelj potražuje stečeno bez osnove, stoga ne postoji pravni osnov te pravni interes tužitelja za podnošenjem ove tužbe jer su sudovi u citiranim kolektivnim sporovima ocijenili ništetnima odredbe ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi, odnosno o valutnoj klauzuli iz razloga što takve odredbe suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača te je potrebno sagledati sve okolnosti svakog konkretnog, pojedinačnog

slučaja, da bi se mogla donijeti obrazložena odluka. Nadalje ističe kako je tužba i tužbeni zahtjev neosnovan iz razloga što je tužitelj s tuženikom zaključio Aneks ugovora o kreditu - konverziji, a koji je zaključen u smislu odredbi čl. 19.b i čl.19.c ZPK-a, NN 102/2015 odnosno da je tužitelj iskoristio zakonsku mogućnost konverzije kredita te da je tužitelj prihvatio da se sve njegove dotadašnje uplate prema tuženiku pretvore u uplate obveze po Aneksu ugovora o kreditu sukladno odredbi čl. 19. c ZPK-a, čime su tužitelj i tuženik retroaktivno uredili svoj odnos od samog početka te tužitelj nema pravo potraživati povrat plaćenih iznosa po Ugovoru o kreditu iz razloga što je zaključio Aneks ugovora o kreditu, tj. prihvatio je konverziju iz čl. 19.b. i čl. 19.c. ZPK-a NN 102/2015, a osobito nema pravo ako Aneks ugovora o kreditu i nadalje proizvodi pravne učinke, tim više što nitko od stranaka ne pobija taj ugovor a sve uplate tužitelja su postupkom konverzije pretvorene u nove uplate po čl. 19.c. ZPK-a, slijedom čega učinak provedene konverzije je takav da se ima smatrati kako tužitelj i tuženik nikada nisu sklopile Ugovor o kreditu s valutnom klauzulom CHF i s promjenjivom kamatnom stopom, već su sklopile ugovor o kreditu s valutnom klauzulom EUR i s zakonom dopuštenom ugovornom odredbom o promjenjivoj kamatnoj stopi. Navodi i da su tužitelj i tuženik pojedinačno pregovarali o spornim odredbama Ugovora o kreditu s obzirom na to da je tužitelj mogao birati između kredita s fiksnom ili s promjenjivom kamatnom stopom, kao što se pregovaralo da li želi uzeti kunski kredit, kredit s valutnom klauzulom u EUR ili pak valutnom klauzulom u CHF i da je tužitelj donio odluku da je za njega prihvatljivija promjenjiva kamatna stopa te valutna klauzula CHF te da su odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli bile jasne, lako uočljive i razumljive te su sva prava tužitelja kao potrošača prije, tijekom i nakon sklapanja ugovora bila poštovana u cijelosti. Tuženik ističe da je prema pozitivnim zakonskim odredbama bilo dopušteno ugovaranje promjenjive kamatne stope, te je opća poznata činjenica da su na tržištu kredita takvi krediti prisutni već godinama te je svakom potrošaču opće poznata činjenica da ugovori o kreditu mogu imati promjenjivu kamatnu stopu i da su predmetim Ugovorom o kreditu ugovorne strane izričito prihvatile odredbe o promjenjivosti kamatne stope temeljem poslovnih uvjeta, odluka o kamatnim stopama te temeljem drugih općih akata tuženika, kao i sve njegove kasnije izmjene i dopune a da predmetni Ugovor o kreditu sadržava sve zakonom predviđene pretpostavke pod kojima se godišnja kamatna stopa u ugovoru mogla promijeniti. Ukazuje na članak 3. Zakona o javnom bilježništvu te članak 230. Zakona o parničnom postupku koji navode da javnobilježnički akt ima dokaznu snagu javne isprave, odnosno istinit je, stoga sadržaj predmetnog Ugovora o kreditu predstavlja pravu volju tužitelja, sve dok ne dokaže neistinitost javne. Također ukazuje kako je tužitelju prilikom sklapanja Ugovora o kreditu javni bilježnik kao osoba koja uživa javno povjerenje sukladno članku 33. Zakona o javnom bilježništvu dužan uskratiti službenu radnju ako je ona nespojiva s njegovom službenom dužnošću, osobito ako se njegovo sudjelovanje zahtijeva radi postizavanja očigledno nedopuštenog ili nepoštenog cilja, a sukladno članku 57. istog Zakona javni bilježnik mora prilikom sastavljanja javnobilježničkog akta ispitati da li su stranke sposobne i ovlaštene za poduzimanje i sklapanje posla, objasniti strankama smisao i posljedice posla i uvjeriti se o njihovoj pravoj i ozbiljnoj volji, a izjave potpuno jasno i određeno sastaviti pismeno i onda sam pročitati strankama i neposrednim pitanjima uvjeriti se da li sadržaj javnobilježničkog akta odgovara volji stranaka stoga da je očigledno da je tužitelj dobrovoljno pristao i na sklapanje predmetnog Ugovora o kreditu, te na sve izmjene kamatnih stopa i otplatnih planova, obzirom da u nijednom trenutku nije zatražio raskid ugovora, niti je prigovorio obavijestima o promjeni kamatne stope koje mu je dostavljao tuženik. Također navodi da bi se utvrdilo radi li se o poštenoj, odnosno dopuštenoj odredbi

ugovora o valutnoj klauzuli, potrebno je utvrditi dvije stvari, procjena uzrokuje li određena ugovorna odredba znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača te uzrokuje li ugovorna odredba znatnu neravnotežu suprotno načelu savjesnosti i poštenja, sukladno članku 3. stavku 1. Direktive 93/13 EEZ, odnosno radi li se o uvjetu dobre vjere a koja oba uvjeta se kumulativno moraju ostvariti da bi se radilo o ništetnoj ugovornoj odredbi. Tuženik osporava zatraženi tijek kamata, osobito onih kojih se zahtjevaju prije podnošenja tužbenog zahtjeva navodeći da tuženik nije pao u zakašnjenje prema tužitelju, niti mu je obveza koju bi trebao ispuniti uopće izvjesna ili poznata, slijedom čega nema govora o zakašnjenju tuženika, a kada se uzme u obzir da je tuženik cijelo vrijeme trajanja ugovora postupao sukladno pozitivnim propisima, u skladu s dobrom poslovnom praksom, savjesno i pošteno prema svakom svom klijentu, tada tuženik ističe da nema govora da bi morao snositi svojevrsnu „sankciju“ u vidu plaćanja kamata. Dakle, ukoliko se bilo kakva obveza utvrdi prema tuženiku, tada je on za tu obvezu saznao tek primitkom presude, kada će mu sada neodrediva obveza biti pretvorena u novčanu obvezu, slijedom čega sud može obvezati tuženika na plaćanje kamata tek od dana donošenja prvostupanjske presude.

3. Tijekom postupka provedeni su dokazi uvidom u Ugovora o kreditu broj: 266-280/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini solemniziran pod brojem OU-712/05-1 od 6. rujna 2005. (list 7-16 spisa), Aneks Ugovora o kreditu broj 266-280/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine solemniziran pod brojem OV 1908/2016 od 1. ožujka 2016. (list 19-24 spisa), specifikacija uplata klijenta (list 28 spisa), obavijest o promjenama kamatnih stopa po kreditu od 3. ožujka 2021. (list 29 spisa), otplatni plan od 3. ožujka 2021. (list 30-33 spisa), otplatni plan od 3. ožujka 2021. (list 34 spisa), obavijest o ukupnoj plaćenoj glavnici, redovnoj kamati, zateznim kamatama i troškovima (list 35 spisa), izvod po kreditu (list 36-37 spisa), obavijest o ukupnoj plaćenoj glavnici, redovnoj kamati, zateznim kamatama i troškovima (list 38 spisa), vještačenjem po stalnoj sudskoj vještakinji za računovodstvo i financije Stefani Gardašanić (list 368-369 spisa) te saslušanjem vještakinje Stefani Gardašanić (list spisa), svjedokinje Tatjane Lukšić (list 290-291 spisa) i tužitelja Čedomila Lukšića (list 291 spisa).

3.1. Uvidom u Ugovora o kreditu broj: 266-280/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini solemniziran pod brojem OU-712/05-1 od 6. rujna 2005. sklopljenim između tuženika kao Kreditora i tužitelja kao korisnika kredita utvrđeno je da je tuženik tužitelju odobrio stambeni kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 78.500,00 CHF prema srednjem tečaju za devize Hypo Alpe Adria Bank d.d. važećem na dan korištenja kredita u svrhu refinanciranja kredita kod HVB Splitske banke d.d. Split i adaptacije kuće.

3.2. Pregledom Aneks Ugovora o kreditu broj 266-280/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine solemniziran pod brojem OV 1908/2016 od 1. ožujka 2016. utvrđeno je da sukladno izračunu konverzije stanje glavnice kredita denomiranog u kunama sa valutnom klauzulom u EUR na dan 30.rujna 2015. iznosi 11.435,85 EURu kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hypo Alpe Adria Bank d.d. za EUR dok pretplata na dan 30. rujna 2015. iznosi 27.755,31 kuna a koji iznos će se koristiti za namirenje budućih anuiteta i to najviše do 50% dospjelog anuiteta sve dok se pretplata u potpunosti ne iskoristi.

3.3. Uvidom u specifikacija uplata klijenta broj ugovora:266-280/2005, broj partije:0053069959 utvrđeno je da se iste odnose na razdoblje od 31. listopada 2015. do 4. ožujka 2016. u ukupnom iznosu od 61.306,93 kuna.

3.4. Pregledom obavijesti o promjenama kamatnih stopa po kreditu od 3. ožujka 2021. broj ugovora:266-280/2005, broj partije:53109542 utvrđeno je da se odnose na razdoblje od 12. rujna 2005. do 31. prosinca 2013.

3.5. Uvidom u otplatni plan od 3. ožujka 2021. broj ugovora:266-280/2005, broj partije:53109542 tužitelja proizlazi da se odnosi na kredit u iznosu od 78.500,00 CHF za razdoblje od 12. rujna 2005. do 30. rujna 2015. te da prikazuje datum dospijeća, zbroj kamate i razduženja, postotak redovne kamate, iznos redovne kamate te stanje kredita.

3.6. Nadalje, uvidom u otplatni plan od 3. ožujka 2021. za ugovor o kreditu broj:266-280/2005, broj partije:53069959 utvrđeno je da se isti odnose na razdoblje od 30. rujna 2015. do 4. ožujka 2016. te da prikazuje datum dospijeća, zbroj kamate i razduženja, postotak redovne kamate, iznos redovne kamate te stanje kredita.

3.7. Pregledom obavijesti o ukupnoj plaćenoj glavnici, redovnoj kamati, zateznim kamatama i troškovima za razdoblje od 1. listopada 2015. do 3. ožujka 2021. utvrđeno je da naplata dospjele glavnice u HRK iznosi 86.982,26 a da naplate redovne kamate u HRK iznosi 2.094,61.

3.8. Uvidom u izvod po kreditu broj:266-280/2005, broj partije:53109542 utvrđeno je da se odnosi na razdoblje od 1. siječnja 2009. do 31. prosinca 2009. dok je uvidom u izvod po kreditu broj:266-280/2005, broj partije:53069959 utvrđeno da se odnosi na razdoblje od 1. listopada 2010. do 31. prosinca 2010.

3.9. Pregledom obavijesti o ukupnoj plaćenoj glavnici, redovnoj kamati, zateznim kamatama i troškovima za razdoblje od 1. listopada 2005. do 30. rujna 2015. utvrđeno je da naplata dospjele glavnice u HRK iznosi 345.614,98, naplate redovne kamate u HRK iznosi 136.098,83 dok naplate zatezne kamate u HRK iznosi 1,00.

3.10. Saslušana vještakinja Stefani Gardašanić iskazala je da ostaje u cijelosti kod nalaza i mišljenja. U odnosu na podnesak punomoćnice tuženika od 8. svibnja 2026. istaknula je da je konverzija pravilno provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZPK-a kao i da je vještačenje provedeno prema rješenju suda, da je izračunala razliku koja je nastala prema promjeni tečaja, zatezne kamate na pozitivne pretplate tečaja i te iznose dovela u vezu sa pretplatom koja je priznata u konverziji. Na poseban upit zamjenika punomoćnika tuženika na koji način je vršila izračun prilikom izrade nalaza i mišljenja vještakinja je iskazala da je izračunala razliku koja je nastala prema promjeni tečaja, zatezne kamate na pozitivne pretplate tečaja i te iznose dovela u vezu sa pretplatom koja je priznata u konverziji. Na daljnje pitanje je li u nalazu i mišljenju uvrstila pretplatu priznatu po konverziji odnosno iznos navodno pretplaćenih anuiteta umanjila za iznos pretplate priznate u konverziji odgovorila je da jest, da je uzela u obzir pretplatu priznatu u konverziji dok je na pitanje je li bilo negativnih razlika i je li ih uračunala u svoj izračun odgovorila da je negativnih tečajnih razlika bilo i iznosila su 928,33 EUR, da ih nije uzimala u obzir jer je računala zateznu kamatu samo na pozitivnu pretplatu tečaja.

3.11. Svjedokinja Tatjana Lukšić iskazala je da je bila sudužnik na kreditu koji je podignut radi uređenja stana u kojem su trebali početi živiti kad ga urede i da je bila u banci sa suprugom samo kad je trebala potpisati, ali sjeća se da su rekli da je to najbolja opcija jer je mala kamata, da je rata kredita u početku bila 2.500,00 kuna da bi kasnije narasla na 5.000,00 kuna, a što je u tom periodu utjecalo na egzistenciju njihove obitelji. Nadalje je iskazala da joj nisu poznati detalji vezano za pregovaranje sa bankom jer je išla samo u tom trenutku kad je bilo gotovo i trebalo potpisati. Na poseban upit zamjenika punomoćnika tuženika tko je otplaćivao predmetni kredit odgovorila je da je kredit otplaćivao suprug dok je na pitanje jesu li na kraju živjeli u tom stanu odgovorila da jesu i da i dan danas žive.

3.12. Saslušan tužitelj Čedomil Lukšić je iskazao da su on i supruga stupili u bračnu zajednicu te im je trebao kredit za uređenje stana u kući i da je pošao u banku gdje su mu predlagali kredit u CHF kao najbolji sa najmanjom kamatom, da je mogao podići i kredit u drugoj valuti ali je ovaj u tom trenutku bio predlagan kao najbolji. Nadalje je iskazao da nije mogao pregovarati o pojedinim stavkama ugovora, da je ugovor pročitao i bilo mu je jasno ono što je njega najviše interesiralo a to su kamatna stopa i visina rate te nije tražio dodatna pojašnjenja a niti mu je itko niti u banci a niti javni bilježnik davao ikakva pojašnjenja. Također je iskazao da je pročitao ugovor o konverziji ali nije mogao utjecati ni na pojedine odredbe ugovora a ni na valutu u kojom će se izvršiti konverzija, da je u to vrijeme navegavao te je imao nešto novaca na računu te su mu prilikom konverzije misli isplatili nekih 24.000,00 ili 27,000,00 kuna što je s tim novcima koje je imao iskoristio za zatvaranje kredita jer je to sve previše raslo. Iskazao je i da su rate kredita bile isplaćivane sa njegovog dolarskog računa te se sjeća da je u početku rata iznosila između 270,00 i 300,00 dolara da bi naknadno narasla na 700,00 dolara a što je utjecalo na egzistenciju njega i njegove obitelji jer u to vrijeme kad se navegavalo su plaće bile male. Ne sjeća se da je dobio izračun konverzije i simulirani otplatni plan i da je znao da će rata kredita ovoliko porasti sigurno nikad ne bih digao kredit u CHF. Na poseban upit punomoćnice tužitelja da li mu je itko u banci objasnio što je valutna klauzula odgovorio je da nije dok je na pitanje je li mu itko objasnio mogućnost da rata može rasti odgovorio je da nije da mu je samo bilo rečeno da je kamatna povoljna i da su to najpovoljniji krediti. Na poseban upit zamjenika punomoćnika tuženika kad je potpisivao ugovor da li je primijetio da je ugovorio promjenjivu kamatnu stopu odgovorio je da nije a na pitanje je li u trenutku sklapanja ugovora bio vlasnik trgovačkog društva, obrta ili OPG-a odgovorio je da nije, da je samo navegavao.

4. Sud nije provodio daljnje dokaze koje su stranke predlagale tijekom postupka, smatrajući činjenično stanje dovoljno utvrđenim uzimajući u obzir i načelo ekonomičnosti postupka.

5. Na ročištu održanom 10. rujna 2024. tuženik je istaknuo prigovor radi prebijanja svoje tražbine u iznosu od 1.420,00 EUR s osnove tražbine na ime tzv. negativnih razlika odnosno u pogledu anuiteta kada je tečaj CHF bio niži od početnog zajedno sa svim pripadajućim kamatama.

6. Podneskom od 8. svibnja 2026. punomoćnik tuženika je ukazao kako je predmetni Ugovor o kreditu konvertiran sukladno odredbama ZID ZPK i obzirom da tužitelj nema pravni interes za postavljanjem kondemnatornih zahtjeva za slučaj kada je kredit

konvertirao iz valute CHF u kredit denominiran u valuti EUR, to se vještaka trebao očitovati da li je konverzija pravilno provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZPK-a. Napominje kako spisu prileži izračun konverzije koji potvrđuje kako je tužitelju već priznata preplata na dan 30.09.2015. u iznosu od 3.633,45 EUR / 27.755,31 HRK. Ističe da čak i kada bi tužbeni zahtjev tužitelja bio osnovan, a što se spori u potpunosti, da sud ne može zanemariti činjenicu da je tužbeni zahtjev postavljen na način da se od tuženika zahtijeva isplata navodno preplaćenih iznosa bez da se isti iznos umanji za iznos preplate koji mu je tuženik priznao u konverziji odnosno da tužitelj eventualno imao pravo samo na onaj iznos navodne preplate koji je umanjen za tzv. negativne razlike. Ističe i kako je vještačenje trebalao provesti na način da se za izračun koristi promjenjiva kamatna stopa koju je tuženik koristio za kunske kredite, a ne po početnoj otplatnoj stopi predmetnog Ugovora o kreditute kako je prilikom izrade nalaza i mišljenja vještak pogriješio prilikom obračuna kamatne stope te tečaja, posebice iz razloga jer obračun vještaka nema osnovu u činjenicama iznesenim u tijeku postupka, a ujedno nema uporište u sudskoj praksi niti u kakvom materijalnom propisu jer je vještak nalaz i mišljenje izradio na način kao da se radi o ugovoru o kreditu s fiksnom kamatnom stopom te s fiksnim tečajem, iako su tužitelj i tuženik sklopili ugovor o kreditu s promjenjivom kamatnom stopom te s valutnom klauzulom u CHF. Navodi i da je vještak izračunom financijskog vještačenja isključivo po prijedlogu tužitelja zanemario okolnost da je kamatna stopa na kredite koji su odobravani u HRK bila znatno viša od one koja je vrijedila za kredit odobren u valutnoj klauzuli CHF u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, odnosno da bi izračun na način koji je tužitelj predložio, a Naslov usvojio, tužitelja dovelo u pravnu i činjeničnu poziciju tako da za njega vrijedi ugovor o kreditu u HRK i najniža kamatna stopa koja je u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu vrijedila na tržištu, a odnosila se na ugovor o kreditu u CHF, te slijedom navedenog, način izračuna vještaka u ovom predmetu dovodi tužitelja u bitno povoljniji položaj od onih potrošača koji su inicijalno sklopili ugovor o kreditu u EUR ili HRK, te umjesto uspostave ravnoteže u ugovornom odnosu stvara neravnotežu na štetu tuženika a što nije bila volja ugovornih strana i isto niti nema za učinak uspostaviti sustav zaštite potrošača uspostavljen u sudskoj praksi, a kojemu je cilj zamijeniti formalnu ravnotežu koju ugovor uspostavlja između prava i obveza ugovornih stranaka stvarnom ravnotežom kojom se uspostavlja jednakost između tih ugovornih stranaka. Ustraje da je provedenom konverzijom sukladno ZIDZPK (NN 102/15) tužitelj obeštećen u cijelosti, te kako ovakav način izračuna predstavlja omogućavanje prava tužitelju na neosnovano ostvarenje dvostruke koristi na štetu tuženika, odnosno nametanje dvostruke obveze tuženiku, i to obvezu iz kredita u valuti EUR i obvezu povrata s naslova ništetnosti ugovora o kreditu u valuti CHF.

7. Na ročištu održanom 29. rujna 2026. punomoćnica tužitelja je uredila tužbeni zahtjev pod točkom II. sukladno nalazu i mišljenju te postavila podredni tužbeni zahtjev.

8. Među strankama je nesporno da je tuženik kao kreditor sklopio sa tužiteljem kao korisnikom kredita Ugovor o kreditu broj: 266-280/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini solemniziran pod brojem OU-712/05-1 od 6. rujna 2005. kojim je tužitelju odobrio stambeni kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 78.500,00 CHF prema srednjem tečaju za devize Hypo Alpe Adria Bank d.d. važećem na dan korištenja kredita u svrhu refinanciranja kredita kod HVB Splitske banke d.d. Split i adaptacije kuće. Također nije sporno da je tuženik kao kreditor sklopio sa tužiteljem kao korisnikom kredita Aneks Ugovora o kreditu broj 266-

280/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine solemniziran pod brojem OV 1908/2016 od 1. ožujka 2016. kojim je sukladno izračunu konverzije stanje glavnice kredita denomiranog u kunama sa valutnom klauzulom u EUR na dan 30.rujna 2015. iznosi 11.435,85 EUR u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hypo Alpe Adria Bank d.d. za EUR dok pretplata na dan 30. rujna 2015. iznosi 27.755,31 kuna a koji iznos će se koristiti za namirenje budućih anuiteta i to najviše do 50% dospjelog anuiteta sve dok se pretplata u potpunosti ne iskoristi.

8.1. Među strankama je sporna osnova i visina tužbenog zahtjeva, pravni interes tužitelja, jesu li ugovorne odredbe vezane za kamatnu stopu i valutnu klauzulu u CHF u predmetnom ugovoru o kreditu ništetne i da li se presuda donesena povodom kolektivne tužbe odnosi na tužitelja i zastara potraživanja.

9. Sukladno čl. 247. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj NN 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, dalje: ZOO) propisano je da je ugovor sklopljen kad su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora dok je čl. 269.st. 2 ZOO-a propisano da objekt ugovorne obveze mora biti moguć, dopušten, određen ili odrediv.

10. Nadalje, temeljem odredbi čl. 295. st. 1. ZOO-a opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva.

11. Sukladno čl. 3 Direktive 93/13/EEZ Ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora, a uvijek se smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora, a koja Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. godine o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) su implementirane u Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 78/12).

12. Sukladno čl. 3. toč. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj NN 96/2003, dalje: ZZP) propisano je da je Potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

13. Nadalje, člankom 96. st. 1. ZZP-a, propisano je kako se smatra da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je st. 2. propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, a st. 4. navedenog članka Zakona je propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to i dokazati.

14. Sukladno odredbama članka 214. st. 1. do 3. ZOO-a propisano je da zastarom prestaje pravo zahtijevati ispunjenje obveze i da zastara nastupa kad protekne zakonom određeno vrijeme u kojem je vjerovnik mogao zahtijevati ispunjenje obveze kao i da se sud neće obazirati na zastaru ako se dužnik nije na nju pozvao.

14.1. Nadalje, odredbom članka 215. st. 1. ZOO-a propisano je da zastara počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano dok čl. 241. ZOO-a propisano da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. Odredbom članka 245. st. 1. ZOO-a propisano je da nakon prekida zastara počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru, dok je st. 3. istoga članka da kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ili pozivanjem u zaštitu, ili isticanjem prijeboja tražbine u sporu, odnosno prijavljivanjem tražbine u nekom drugom postupku, zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način.

14.2. Nadalje, odredbom članka 328. ZOO-a propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi.

15. Člankom 270. st. 1 ZOO-a je propisano da je ugovor ništetan kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, dok je čl. 272. st. 1 propisano da je činidba odrediva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi.

15.1. Nadalje, člankom 322. ZOO-a je propisano da Ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva je ništetan osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

15.2. Člankom 323. st. 1 ZOO-a je propisano da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne odlučuje dok je člankom 324. ZOO-a propisano da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe i ako ona nije bitan ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen kao i da će ugovor ostati valjan čak i ako je ništetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje.

16. Nadalje, člankom 1021. ZOO-a je propisano da se Ugovorom o kreditu banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno.

17. Odredbom člankom 502.c ZPP-a je propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom

će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. ovoga Zakona da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

18. Člankom 19. b. Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" br. 75/09., 112/12., 143/13., 147/13., 9/15., 78/15., 102/15., 52/16., dalje u tekstu ZPD) propisano je da konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u EUR i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.

19. Čl. 1111. st. 1 ZOO-a je propisano da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi dok je st. 3 istoga članka propisano da obveza vraćanja, odnosno naknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili je kasnije otpala.

20. Sukladno čl. 1115. ZOO-a kada se vraća što je stečeno bez osnove moraju se vratiti i plodovi i zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva i a visina stope zatezne kamate određena je u skladu s odredbom čl. 29. st. 2. ZOO-a, a rok za izvršenje činidbe na temelju odredbe čl. 328. st. 1 i st. 2 ZPP-a.

21. Iz sadržaja predmetnog ugovora, vremena sklapanja i nesporne činjenice da je isti ugovoren uz promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu CHF, jasno proizlazi da se zahtjev tužitelja kao potrošača u ovom postupku temelji na istovjetnom interesu koji je bio predmet postupka po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1401/12 radi zaštite kolektivnih interesa potrošača u odnosu i na ovdje tuženika, a u kojem je pravomoćno odlučeno da su odredbe ovakvih ugovora ništetne u dijelu kojem su obveze ugovornih strana vezane za tečaj kune u odnosu na tečaj CHF, pa tužitelja sukladno čl. 502. c. ZPP-a ima pravo pozvati se na utvrđenje suda u ovom postupku po kojem su nepoštene, time i ništetne, odredbe ugovora o kreditu kojima je ugovorena primjena ugovorene valutne klauzule u CHF-a bez prethodnog potpunog informiranja korisnika kredita – potrošača od stranke kreditora-trgovca. Dakle, iz sadržaja ugovora o kreditu kao tipskog ugovora jasno proizlazi da se radilo o ponudi banke o kojoj se nije individualno pregovaralo u smislu ugovaranja konkretnih odredbi na čiji bi sadržaj potrošač mogao utjecati, jer je potpuno nelogično da bi isti pristao platiti iznos ovisno o odluci banke, a koji iznosi su potpuno nepredvidivi i neodređeni u trenutku sklapanja ugovora, i to iznos koji može, i je, s vremenom znatno rastao, pa da bi tužitelj pristao da vjerovniku plati cijenu koja je time gotovo neovisna o tražbini koju je dobio jer ovlašćuje vjerovnika da za istu tražbinu kasnije naplati cijenu znatno različitu od inicijalno ugovorene. Tužitelj je kao potrošač od tuženika kao financijske institucije jasno obaviješten a na što je i pristao a to su iznos kredita koji mu je isplaćen, visina kamate kao cijene danog kredita, visine

njegove mjesečne obveze kako je navedena u ugovoru, početnom otplatnom planu i roku obveze vraćanja danog kredita uz mogućnosti određenih promjena zbog promjene tečaja kao i činjenici da je kamatna stopa određena kao promjenjiva ali ne i takvih promjena koje dovode u pitanje mogućnost izvršenja obveza. Zaključak je ovoga suda da je među strankama predmetna ugovorna odredba jasna i lako uočljiva, no ne i razumljiva što je uzrokovalo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja zbog čega je odredba Ugovora o kreditu kojim je glavnica kredita odnosno otplata anuiteta vezana za valutu CHF nepoštena i stoga ništetna iz razloga jer se o predmetnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, jer je istu nesporno unaprijed formulirao tuženik, trgovac, zbog čega tužitelj, potrošač niti nije imao utjecaja na njezin sadržaj i u pitanju je odredba unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, koja odredba je nepoštena a time i ništetna, s obzirom da suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja. Dakle, navedena odredba je protivna načelu savjesnosti i poštenja propisanom čl. 12. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ br. 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99, 88/01, dalje: ZOO) i ništetna i u smislu odredbi Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03; dalje: ZZP/03) važećeg u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora i to njegovih odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2., čl. 82. i čl. 87. st. 1., jer se radi o nepoštenim odredbama unaprijed sačinjenog ugovora od strane jedne ugovorne strane – kreditora (tuženika), kojom se u ugovornom odnosu stvara neravnoteža između stranaka na štetu one druge ugovorne strane – korisnika kredita (tužitelja).

22. Slijedom navedenoga, ovaj sud utvrđuje da je Ugovor o kreditu broj: 266-280/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini solemniziran pod brojem OU-712/05-1 od 6. rujna 2005. koji je bio sklopljen između tužitelja i tuženika ništetan u dijelu u kojem je njime ugovorena valutna klauzula u CHF po kojoj je kunski iznos kredita i posljedično mjesečnog anuiteta bio vezan uz tečaj švicarskog franka, stoga je u tom dijelu tužbeni zahtjev valjalo prihvatiti i odlučiti kao pod točkom I. izreke.

23. Naknadno su stranke sklopile Aneks Ugovora o kreditu broj 266-280/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine solemniziran pod brojem OV 1908/2016 od 1. ožujka 2016. kojim su na temelju odredbi ZID ZPD/15 izvršili konverziju na način da je valutna klauzula kredita izmijenjena iz CHF u EUR, pri čemu se na temelju zakona smatra da je konverzija izvršena sa danom 30.09.2015. Takvom konverzijom položaj tužitelja se retroaktivno izjednačio sa položajem u kojem bi se nalazio da je od početka kod iste banke podigao odgovarajući kredit sa valutnom klauzulom u EUR – usporediv po datumu isplate kredita, vrsti tečaja, kamatnoj stopi, namjeni i roku otplate dok tužitelj u ovoj parnici nije tvrdio da je tuženik konverziju proveo na način koji nije u skladu sa prisilnim odredbama ZID ZPK/15, zbog čega sud zaključuje da je u konkretnom slučaju konverzija provedena pravilno, kako je to uostalom zaključila i vješakinja u svom nalazu i mišljenju.

24. O restitucijskim pravima potrošača koji su izvršili konverziju u skladu sa odredbama ZID ZPK/15, a čiji ugovori o kreditu su sadržavali ništetnu ugovornu odredbu o valutnoj klauzuli u CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi Vrhovni sud Republike Hrvatske je u odluci proširenog vijeća posl. br. Rev-457/2025 od 27.05.2026. zauzeo sljedeće pravno shvaćanje: „Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren sa valutnom klauzulom u

švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit sa valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljenog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljenog ugovora o kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja preplate utvrđene u konverziji“.

25. S obzirom na konverziju koja je provedena po odredbama ZID ZPK/15, tužitelj uslijed ništetnosti ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi iz Ugovor o kreditu broj: 266-280/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini solemniziran pod brojem OU-712/05-1 od 6. rujna 2005. ima pravo samo na zatezne kamate na preplaćene iznose mjesečnih anuiteta zbog ništetnosti ugovornih odredbi, koje zatezne kamate su tekle od dana preplate svakog pojedinog anuiteta pa do 30.09.2015.

26. Na okolnost utvrđivanja iznosa koje je tužitelj do dana konverzije preplatio zbog ništetnih ugovornih odredbi provedeno je financijsko vještačenje po vještakinji Stefani Gardašanić iz Mačus d.o.o.

26.1. U nalazu i mišljenju vještakinje od 17. ožujka 2026. proizlazi da preplata tečaja (pozitivne tečajne razlike), kada je tečaj bio veći od početnog, iznosi 64.348,13 HRK, odnosno 8.540,45 EUR (tab. 4), negativne tečajne razlike, kada je tečaj bio manji od početnog, su 6.994,44 kuna, odnosno 928,33 EUR (tab. 4). Nadalje proizlazi da zatezne kamate na pretplatu tečaja od dana plaćanja do 30.09.2015. iznose 2.532,49 EUR (tab.4), da je zatezna kamata na preplatu tečaja za 1.151,27 EUR manja od preplate u konverziji (tab. 5) i kada se tome doda pozitivna preplata kamate i tečaja od 8.540,45 EUR, ukupno potraživanje tužitelja iznosi 7.389,18 EUR kao i da je prema dokumentaciji u spisu konverzija je provedena u skladu sa Zakonom ZPK.

27. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještakinje kao stručno i kvalitetno jer je vještakinja u cijelosti postupila po zadatku suda dok su primjedbe tuženika pravne prirode.

28. Slijedom navedenoga – polazeći od pravnog shvaćanja proširenog vijeća VSRH iz odluke Rev-457/2025 od 27.05.2026. – sud utvrđuje da tužitelj uslijed ništetnosti ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi iz osnovnog ugovora o kreditu, nakon izvršene konverzije, ima pravo na isplatu daljnjeg iznosa 2.532,49 EUR, što predstavlja zatezne kamate na stvarnu preplatu izražene u apsolutnom iznosu, koje su obračunate od svake pojedinačne preplate pa do 30. rujna 2015.

29. U skladu sa čl. 31. st. 2. ZOO na iznos neisplaćenih (zateznih) kamata mogu se zahtijevati zatezne kamate samo od dana kad je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu. Tužba u ovom predmetu je podnesena 18. ožujka 2021. pa stoga tužitelj na navedeni obračunati iznos zatezne kamate od 2.532,49 EUR, ima pravo na daljnju procesnu kamatu od 18. ožujka 2021.(točka IV. izreke).

30. Slijedom svega navedenoga sud utvrđuje da je osnovan eventualno kumulirani (podredni) tužbeni zahtjev za isplatu 2.532,49 EUR sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 18. ožujka 2021. do isplate pa ga je u tom dijelu valjalo prihvatiti i odlučiti kao pod točkom III. izreke dok imajući u vidu pravno shvaćanje proširenog vijeća VSRH iz odluke Rev-457/2025 od 27. svibnja 2026., tužbeni zahtjev pod točkom II. u iznosu od 7.389,18 EUR sa pripadajućim zateznim kamatama je u tom dijelu valjalo odbiti i odlučiti kao pod točkom II. izreke.

31. U odnosu na istaknuti prigovor zastare, podnošenjem kolektivne tužbe Trgovačkom sudu u Zagrebu u gore navedenom sporu za zaštitu kolektivnih prava je prekinut tijek zastare, dok je pravomoćnim okončanjem spora pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske donošenjem presude Pž-7129/13 dana 13. lipnja 2014. zastara počela teći ispočetka, a vrijeme prije prekida se ne uračunava u tijek zastare. Dakle, kako je tužba u ovom postupku podnesena 18. ožujka 2021. a zakon kod instituta stjecanja bez osnove ne predviđa posebni zastarni rok, sukladno čl. 225. ZOO-a primjenjuje se opći zastarni rok od 5 godina za ukupno potraživanje tužitelja i obzirom je presuda u postupku pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske donesena 13. lipnja 2014. tužba u ovom postupku je podnesena prije nastupanja zastare potraživanja, a s obzirom su odredbe ugovora o primjeni valutne klauzule utvrđene ništetnim 14.lipnja 2018., do podnošenja tužbe u ovoj pravnoj stvari nije protekao rok od 5 godina koji se primjenjuje na potraživanja tužitelja stoga je u tom dijelu prigovor zastare neosnovan jer je tužba u ovom postupku podnesena 18. ožujka 2021. Dakle, sukladno pravnom shvaćanju Vrhovnog suda RH, izraženom na sjednici Građanskog odjela tog suda 30. siječnja 2020., zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05. (članak 104. stavak 1. ZOO/91.) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora dok sukladno pravnom shvaćanju koje je doneseno 31. siječnja 2022. na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda, ako je ništetnost ugovornih odredaba ustanovljena već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite.

32. Nadalje, u odnosu na istaknuti prigovor radi prebijanja, za to ne postoji odgovornost potrošača odnosno tužitelja jer tuženika ne štiti kolektivna tužba za zaštitu potrošača jer isti nije potrošač nego financijska institucija i da je ništetnost ugovorne odredbe o otplati kredita uz valutnu klauzulu u CHF utvrđena jer stvara neravnotežu među pravima i obvezama ugovaratelja na štetu tužitelja i da je tuženik unošenjem upravo takvih odredbi u predmetni ugovor, a bez pregovaranja, ugrozio visoku razinu zaštite od nepoštenih ugovornih odredbi koja se potrošačima jamči zakonom. Zahtjev tuženika da mu se na temelju takve odredbe, koju je sam unio u ugovor, vraćaju bilo kakve koristi koje je potrošač pritom imao u izravnoj su protivnosti sa svrhom i smislom takve zaštite i razlozima zbog kojih je predmetna ugovorna odredba utvrđena nepoštenom a posljedice takve ugovorne odredbe koju je sam tuženik unio u sadržaj predmetnog ugovora snosi sam tuženik pa i onda kad se te odredbe pozitivno

odražavaju na potrošača jer potrošač u njihovu kreiranju nije sudjelovao i ne mogu mu se predbaciti stoga je odlučeno kao u točki V. izreke presude.

33. U odnosu na preinaku tužbenog zahtjeva, u konkretnom slučaju radi se o usklađenju tužbenog zahtjeva sa rezultatima provedenog financijskog vještačenja sukladno usvojenom zaključku sa sastanka predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanog u Zagrebu 26.studenog 2021.

34. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, dalje: ZPP) čiji se cilj sastoji u izbjegavanju neopravdanog parničenja i nerazumno visokih troškova parničenja odvraćanjem potencijalnih tužitelja od podnošenja previsokih tužbenih zahtjeva bez snošenja posljedica. U ovoj parnici radilo se o restitucijskom zahtjevu zbog ništetnih ugovornih odredbi koje je tuženik kao trgovac nametnuo tužitelju kao potrošaču a sudska praska o tom pitanju (s obzirom na provedenu konverziju) je dugi niz godina bila izrazito neujednačena, a čak je i Vrhovni sud RH donosio različite odluke, sve dok odlukom proširenog vijeća VSRH Rev-457/2025 od 27.05.2026. nije usklađena sudska praksa o tom pitanju stoga puni restitucijski zahtjev tužitelja nije bio očito neosnovan niti lišen ikakvog smisla, iako mu je u konačnici dosuđen samo djelomično stoga prema stavu ovog suda tuženiku kao trgovcu se ne može priznati nikakvo pravo na razmjerno sniženje troškova postupka koje je dužan naknaditi tužitelju kao potrošaču, već tužitelj ima pravo da mu tuženik naknadi pune troškove postupka, i to prema onoj vrijednosti predmeta spora sa kojom je uspio u parnici dok bi drugačijim tumačenjem sud potrošače odvraćao od traženja sudske zaštite prema trgovcima, što bi bilo protivno pravilima javnog poretka kojima se osigurava visoki stupanj zaštite potrošača. Osim toga, na taj način bi trgovac – makar posredno – u konačnici ostvario djelomičnu korist od toga što je potrošaču nametao ništetne ugovorne odredbe (kroz to što bi mu se umanjivala obveza naknade troška postupka), što je bez daljnjeg neprihvatljivo i protivno sustavu zaštite potrošača jer trgovac nikakvu korist od nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi ne smije imati, naime jedino na taj način se trgovca odvraća od nametanja nepoštenih ugovornih odredbi potrošačima za ubuduće.

34.1. Tužitelj je u sporu uspio stoga je tuženik tužitelju dužan naknaditi troškove postupka u cijelosti, i to prema vrijednosti predmeta spora 2.532,49 EUR sa kojom je uspio u parnici. Tužitelja je zastupala punomoćnica odvjetnica, pa sukladno čl. 155. ZPP i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 138/2023; dalje: Tarifa) ima pravo na naknadu troška za: sastav tužbe – 200,00 EUR (Tbr. 7/1); zastupanje na ročištima od 29. rujna 2026., 10. rujna 2024., 20. ožujka 2025. – po 200,00 EUR (Tbr. 9/1); što uvećano za PDV 25% iznosi 1.000,00 EUR uvećano za predujam financijskog vještačenja – 600,00 EUR i sudsku pristoju za tužbu u iznosu od 58,67 EUR ukupno iznosi 1.658,67 EUR. Zatezna kamata na parnični trošak je sukladna čl.151 st.3 ZPP-a. Stoga je odlučeno kao pod točkom VI. izreke presude.

INES BRAČANOV ČULJAT

Elektronički potpisano: 03.11.2026T17:40:48 (UTC:2026-11-03T16:40:48Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: 4bce7578-3421-4424-90c8-58746c52e7a5
Općinski sud u Dubrovniku

vniku 3. studenog 2026.

Sutkinja:
Ines Bračanov Čuljat

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana računajući od održavanja ročišta za objavu presude ukoliko je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi ovom sudu, pismeno, u 3 (tri) primjerka, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:
1. punomoćnici tužitelja
2. punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-3088f-815e1**

Kontrolni broj: **02b0a-8e448-f132e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Dubrovniku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.